

ЛЕСЯ МОВЧУН

Кактусове Королівство

Казки для малят





КАКТУСОВЕ КОРОЛІВСТВО

Тисячу років тому в пустелі було багате Королівство. Там не лише правитель як вареник у маслі купався, а й усі мешканці жили заможнo та весело.

Апустеля — суворий край, де лютують піщані бурі й не випадає навіть за сто років ані крапельки води! Секрет щастя і достатку тамтешніх мешканців — звичайні кактуси. Щоправда, тоді вони були зовсім не такі, як зараз. У Кактусовому Королівстві кактуси й годували людей, і напували, і давали одяг та житло. Та й це ще не все! Важко було відшукати бодай найменшу дрібничку, яка б не виготовлялася з кактуса. Були навіть кактуси-криниці, що помпували свіжу воду з глибини, і кактуси-холодильники. Вони сягали корінням вічної мерзлоти під землею і ставали такими холодними, що поблизу них усе

покривалося інеем.

А що вже казати про розмаїття смаків соковитих кактусів! Кактус-картоплю смажили і варили. Кактус-цибулю дрібно шаткували і додавали в суп і печеню. Були сорти кактусів, стебла яких за смаком нагадували яблука й груші, банани й ананаси. Родзинкові кактуси кришили і підсушували на сонці. Огіркові кактуси були навіть зовні подібні до огірків — такі ж довгасті, хрумкі та свіжі. Круглобокi кактуси-кавуни зі смугастою шкіркою мали зелений м'якуш, а смакували достеменно як наші кавуни. І не думайте, що мешканці того королівства потерпали від колючок. Кактуси були абсолютно гладенькі. Хіба за винятком овечих кактусів, на шкірці яких росла густа шовковиста вовна. З неї робили тканину. А що вовна від природи мала різні кольори, то її й не фарбували. До речі, з посічених стебел овечих кактусів смажили котлети і пекли

пиріжки з м'ясом.

Ситі,веселі мешканці Королівства не ледарювали,хоча й не му-
сили гнути спину,вирощуючи урожай. Кожен мав якийсь талант:
був чи то художником,чи то музикантом,чи то письменником.
Король Кактус Дванадцятий,наприклад,залюбки сам будував па-
лаці. Нащо ж турбувати підданих?Можна завиграшки поставити
висушену оболонку одного кактуса на іншу,а на них ще одну —
і триповерховий палац готовий! А як приємно самому вибирати
кактуси необхідної форми,поєднувати їх так,щоб усі палаці були
різні!

Королівський син,Най,любив подорожувати. До кактуса-ку-
лі,усередині якої був легкий підземний газ,прив'язували кошик
— і принц летів,куди заманеться. У тих мандрах Наєвим вірним
другом була прудка ящірка з розумними очицями. Принц мав
на шиї підвішену пляшечку,де й ховалася ящірка. Та скільки не
літав Най,не бачив нічого,крім пустелі,тому й повертався додому
сумний. Жовті,білі,
сірі,оранжеві піс-
ки стелилися до
видноколу і ще
далі. Принц зітхав
і щоразу казав ко-
ролю:

— Ти правий,
татку, нема чого
шукати... Кактусо-
ва Країна — єдина
держава в цілому
світі, а її мешкан-
ці — єдині люди на
Землі!

Однак у глибині
душі Най вірив,що





десь є невідоме казкове королівство. Там,напевно,живуть приятні люди і править ними веселий король,який має добру і вродливу доньку. “Як би я хотів одружитися з нею!” — мріяв принц.

І знову Най сідав у кошик, прив’язаний до кактуса-кулі, аби відшукати своє щастя. А ручна ящірка мандрувала у пляшечці на грудях Ная.

Одного разу принца захопила піщана буря. Піщинки свистіли в повітрі, боляче кололи щоки й чоло, не давали дихати. Розбурхана пустеля нагадувала могутній океан, хвилі якого сягали неба. Кулю відносило далі й далі від королівства. Аж раптом сталося диво — вперше за сто років полився дощ! Прохолодні краплинки



змивали пилюку і приємно освіжали обличчя.

Піднявши руки назустріч дощу, принц, наче дитина, сміявся і стрибав, аж доки під ногами не захлюпало. Вода наповнювала кошик, і Най заходився вичерпувати її. Він і не помітив, що куля втрачала висоту і стрімко падала. Просякнувши вологою, кактус обважнів і не міг більше триматися в повітрі.

Кошик м'яко торкнувся землі і підскочив, як м'ячик. Принц випав і з подивом побачив, що лежить на зеленому ворсистому килимі. Най відщипнув кілька ворсинок і підніс їх до обличчя. Звідти бризнув солодкий сік. Принц обвів поглядом землю і по-